

а този е измамникъ, самозванецъ! Ти ще бждешъ неприятель на кесаря, ако него разпънешъ. Смъртъ за него!"

И всички бѣсно напиреха нагоре, като се препъваха едни други така, че стражата едва можеше да ги сдържи.

— Слушайте! извика Пилатъ. Той е невиненъ. Азъ ви казвамъ, че е невиненъ! Гледайте, азъ си умивамъ ржцетъ. Азъ не искамъ да вземамъ на себе си осжждането на единъ невиненъ... И той бързо се приближи къмъ шадравана, който бликаше изъ стената и започна да мие треперящитъ си ржцъ. Той искаше да ги сплаши съ отговорността за проливането невинна кръвъ. Споредъ иудейския законъ се считаше за страшно престѣпление и голѣмъ грѣхъ да се пролѣе невинна кръвъ. Но тѣ едва ли не въ единъ гласъ започнаха да викатъ: „На насъ, на насъ да падне неговата кръвъ! На насъ и на нашитъ деца!"

Пилатъ погледна на това развълнувано бурно море отъ глави, търсейки нѣкъде поддръжка и спасение. Но поддръжка нѣмаше. Тълпата ревѣше като оглушителенъ грѣмъ:

— Разпни! Разпни го!

Той гледаше по-надалечъ. Но и тамъ — сжщата развълнувана тълпа. Тамъ низко се спущаха черни зловещи облаци. Вѣтърътъ повдигаше цѣли облаци прахъ. Като че ли димъ отъ нѣкой голѣмъ пожаръ се носѣше надъ Иерусалимъ.

— Но въ такъвъ случай и бунтътъ не е далечъ — помисли Пилатъ, бързо влѣзе въ стаята си и подъ рева на разбѣснѣлата тълпа, написа смъртната присжда за Христа.